

Arrest

nr. 67 296 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees, afkomstig uit Miratovc (Zuid-Servië). U bezit de Servische nationaliteit en was sinds uw huwelijk met N. S. (...) (OV-nummer: X) woonachtig bij uw schoonfamilie te Geraj (Zuid-Servië). In juli 2010 ging u samen met uw kinderen op bezoek bij uw ouders in Miratovc. Daar ging u in de tuin paprika's plukken. Normaliter patrouilleert de Servische

gendarmerie daar gewoon in de omgeving, maar ditmaal vielen ze u aan. Ze duwden en sloegen u, en u verloor het bewustzijn. Uw kinderen verwittigden uw moeder, die u nadien aantrof met gescheurde kledij. Eenmaal uw man op de hoogte was, kwam hij met de auto van Geraj naar Miratovc. Aldaar contacteerden jullie de politie. Deze stelde vast wat er gebeurd was, maar raadde u aan naar de politie van Preshevo (Zuid-Servië) te gaan. Deze ondervroeg u enkele dagen later en stelde een onderzoek in. Dit wees uit dat het om het Macedonische leger ging, en dus niet de Servische gendarmerie. Nadien kreeg uw man ten gevolge van bovenstaande feiten ook ernstige familiale problemen. Uw schoonbroers, die samen met jullie te Geraj woonden, gaven u de schuld van wat er gebeurd was. Ze eisten dat hij u zou verlaten. Hij wilde dit niet omwille van de kinderen en werd verschillende keren geslagen. Na één maand was voor jullie de maat vol en in augustus 2010 beslisten jullie naar Miratovc te verhuizen. Aldaar woonden jullie bij uw ouders, en dit tot aan uw vertrek naar België. U kende er geen problemen meer met de Servische gendarmerie, noch met uw schoonfamilie uit Geraj. U was er echter bang en had stress. Omwille van uw angst vertrokken u en uw gezin op 12 februari 2011 naar België, alwaar u op 13 februari 2011 aankwam. Enkele dagen later, op 15 februari 2011 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en die van uw gezin legde u uw Servische identiteitskaart neer, uitgereikt op 05 oktober 2010, te Miratovc; de Servische identiteitskaart van uw man, afgegeven op 30 april 2007 te Alidjerce (Zuid-Servië); alsook het Servisch rijbewijs van uw man, uitgereikt op 8 augustus 2003, te Preshevo. Ten tijde van het tweede gehoor op het Commissariaat-Generaal legde uw advocaat, Meester Simone, eveneens een medisch getuigschrift neer ter ondersteuning van uw aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande uw voornaamste asielmotief – i.e. een eenmalige aanval/mishandeling te Miratovc (Zuid-Servië), in juli 2010 – dient vooreerst opgemerkt te worden dat noch u, noch uw man aannemelijk wist te maken dat de daders effectief lid waren van de Servische gendarmerie. Zo stelde uw man dat hij op het moment van de feiten niet aanwezig was (Gehoorverslag CGVS, Partner, 19 april 2011, p. 11) en legde ook u in dit verband geen overtuigende verklaringen af. Zo wist u niet over hoeveel gendarmen het exact ging en baseerde u uw stelling dat het om de Servische gendarmerie ging louter op een blote bewering, namelijk dat deze daar constant passeren en het dus logisch gezien niemand anders kon zijn (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, pp. 7-8; Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2011, p. 10). Evenmin slaagde u er in een duidelijke beschrijving te geven waaruit blijkt dat het daadwerkelijk om leden van de Servische gendarmerie ging (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2011, pp. 10-11). Verder verklaarde u dat het Macedonische leger ook wel eens op Servisch grondgebied durfde patrouilleren (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2011, pp. 6-7) en gaf u toe dat de daders evengoed lid van het Macedonische leger konden geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2011, p. 11). Daarenboven kan nog gewezen worden op het feit dat het door u aangehaalde voorval onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo verklaarde u dat ze u niet verkrachtten en dat u aan de aanval op zich geen fysieke letsels overhield (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2011, pp. 8-9). Ze duwden/sloegen u enkel op de grond en scheurden uw kledij (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2011, pp. 8-9). Voorts is uw probleem met de Servische gendarmerie – indien zij al de daders waren – allesbehalve systematisch te noemen. Zowel u als uw man verklaarde immers verschillende keren dat de problemen zich beperkten tot dat ene voorval te Miratovc, in juli 2010 (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, pp. 7; 14; Gehoorverslag CGVS, Partner, 19 april 2011, p. 11; Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2011, p. 7).

Wat betreft uw bewering de politie op de hoogte te hebben gesteld van bovenstaande gebeurtenis dient in eerste instantie gewezen worden op enkele tegenstrijdigheden die uw geloofwaardigheid op dit vlak ondermijnen. Zo stelde uw man aanvankelijk dat jullie nog de dag van de feiten (zaterdag) naar de politie in Miratovc gingen en pas tien dagen later naar die van Preshevo (Gehoorverslag CGVS, Partner, 19 april 2011, p. 12), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat jullie op zaterdag naar de politie in Miratovc gingen en reeds op maandag naar die in Preshevo (Gehoorverslag CGVS, Partner, 14 juni 2011, p. 4). Voorts verklaarde uw man dat jullie samen naar de politie in Preshevo gingen, alwaar u over de feiten ondervraagd werd (Gehoorverslag CGVS, Partner, 19 april 2011, pp. 12-13). U beweerde aanvankelijk hetzelfde (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, p. 8), maar stelde tijdens het tweede gehoor dat enkel uw man naar de politie in Preshevo ging – omdat u zich niet goed voelde (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2011, pp. 11-12). Tot slot verklaarde uw man van de politie in Preshevo geen documenten te hebben ontvangen – omdat de politie niet wilde toegeven dat de Servische gendarmerie schuldig was (Gehoorverslag CGVS, Partner, 19 april 2011, p. 12). U verklaarde daarentegen dat jullie weldegelijk documenten van de politie ontvingen, als bewijs van jullie

klacht, maar dat die in de tas zaten die jullie in Budapest verloren (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, pp. 5; 8-9). Gelet op dit alles kan aan jullie bewering bij de politie klacht te hebben ingediend weinig geloof gehecht worden. Daarenboven kan nog opgemerkt worden dat nergens uit verklaringen blijkt dat, in het geval van een terugkeer naar Zuid-Servië, u meer of andere problemen zou kennen met de Servische gendarmerie dan de overige Albanese bevolking. Dit blijkt ook uit het feit dat uw man stelde dat jullie, in tegenstelling tot sommige andere Albanese, niet specifiek met de Servische gendarmerie hebben meegemaakt (Gehoorverslag CGVS, Partner, 14 juni 2011, p. 4).

Aangaande uw verklaringen en die van uw man over de algemene situatie in de regio Zuid-Servië en (het algemeen functioneren van) de Servische gendarmerie (Gehoorverslag CGVS, Partner, 14 juni 2011, p. 4), dient opgemerkt te worden dat deze niet in tegenspraak zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. De regio Zuid-Servië heeft inderdaad te kampen met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij echter steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Deze situatie geeft op zich evenwel geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er immers ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Gelet op het eenmalige en weinig zwaarwichtige karakter van de door u aangehaalde problemen, alsook op het feit dat u niet meer of andere problemen kent – of in het geval van terugkeer zou kennen – dan de rest van de Albanese bevolking, kan met betrekking tot uw persoon niet van dergelijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade gesproken worden.

Wat betreft uw verklaring stress en angst te hebben ten gevolge van de door u aangehaalde gebeurtenis, dient in eerste instantie gewezen worden op het feit dat ook deze problemen ongeloofwaardig zijn ten gevolge van enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw man. Zo verklaarde u aanvankelijk dat jullie nog de dag van de feiten naar dr. Gjelburim Nuhiju gingen (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, p. 10), terwijl uw man stelde pas vier à vijf dagen na de gebeurtenissen bij de dokter te zijn geweest (Gehoorverslag CGVS, Partner, 19 april 2011, p. 10). Daarnaast verklaarde uw man dat dr. Gjelburim een gewone huisdokter was (Gehoorverslag CGVS, Partner, 19 april 2011, pp. 10; 14-15), terwijl u vertelde dat het een dokter voor het hoofd, i.e. een psychiater, was (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, pp. 10; 12). Verder beweerde u dat jullie geen andere dokter konden raadplegen omdat dr. Gjelburim Nuhiju jullie geen doorverwijsbrief wilde geven (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, p. 11). Uw man verklaarde daarentegen dat voornoemde dokter u wel dergelijke brief gaf, maar dat jullie niet elders durfden gaan, te meer omdat jullie daarvoor niet het nodige geld hadden (Gehoorverslag CGVS, Partner, 19 april 2011, pp. 10; 14). Dit is echter een motief van louter socio-economische aard, dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Daarenboven kan nog opgemerkt worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u, in het geval van (psycho-) medische problemen, in Servië geen afdoende behandeling zou kunnen genieten.

Wat betreft de problemen met uw schoonfamilie (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, pp. 6; 9) dient volledigheidshalve nog vermeld te worden dat dit problemen van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn, die eveneens geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot haalde u ook geen enkele reden aan waarom u zich niet elders in Zuid-Servië zou kunnen vestigen. Zo verklaarde u ondermeer dat het om een eenmalig incident ging (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, p. 7) en stelde u expliciet dat u, sinds die gebeurtenis in juli 2010, geen problemen meer kende met leden van de Servische gendarmerie (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, p. 7). Voorts kende u sindsdien geen problemen meer met de familieleden van uw man, woonachtig te Geraj (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, p. 9), en verklaarde u nooit enige andere problemen met de Servische autoriteiten te hebben gekend (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, p. 14). Daar uw man tot een maand voor uw vertrek ook regelmatig werk had (Gehoorverslag CGVS, Partner, 19 april 2011, p. 5), lijken er dan ook geen redenen te bestaan waarom u en uw gezin zich niet opnieuw in Zuid-

Servië, zouden kunnen vestigen. Bovendien zou u zich in Rahovicë (Zuid-Servië), bij uw zus M. (...), kunnen vestigen (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, p. 3). Uw verklaring dat dit niet gaat omdat M. (...) reeds een grote familie heeft, er daar geen plaats is en je ook geld moet hebben om te leven (Gehoorverslag CGVS, 19 april 2011, p. 15), kan in dit verband niet weerhouden worden, daar dit problemen van louter socio-economische aard betreft, die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, alsook die van uw man. Deze staan hier niet ter discussie. Het door uw advocaat neergelegde medische getuigschrift wordt besproken in de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd.

Tot slot kan nog toegevoegd worden dat de informatie waarop het Comissariaat-Generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, en dat er uiteindelijk ook inzake de asielaanvraag van uw man, N. S. (...), een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenote.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.1.1. Verzoekende partijen betogen dat zij in hun land van herkomst nergens meer veilig waren en dat zij een onmenselijke behandeling en een ernstige en individuele bedreiging voor hun leven vrezden, zodanig dat een gedwongen terugkeer in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Ter staving van dit argument beperken verzoekende partijen zich grotendeels tot een loutere herhaling van de eerder verklaarde problemen, in het bijzonder de aanval van de Servische Gendarmerie op eerste verzoekende partij, waarna zij zeer angstig en gestresseerd werd en de problemen met de familie van tweede verzoekende partij die verzoekende partijen ondervonden naar aanleiding van het hiervoor vernoemde incident.

2.2.1.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen in punt 2.2.4. desbetreffend wordt gesteld.

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift hun vrees trachten te staven middels de verwijzing naar de problemen die zij hebben ondervonden in hun land van herkomst, constateert de Raad dat deze uiteenzetting echter een loutere herweergave inhoudt van hun reeds uiteengezette asielmotieven. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen met voormelde herhaling in gebreke blijven. Ook het louter hernemen van het in de bestreden beslissingen gestelde betreffende de doorgedreven militarisering van de Servische gendarmerie in de regio Zuid-Servië betreft geen weerlegging van de concrete motieven waarop verwerende partij haar beslissingen steunt.

2.2.2. Waar verzoekende partijen betogen dat verwerende partij het gegeven dat eerste verzoekende partij de mishandeling niet kan aantonen niet tegen haar mag gebruiken, omdat zij niet inzien hoe eerste verzoekende partij dergelijke gebeurtenissen zou moeten bewijzen, merkt de Raad op dat het door eerste verzoekende partij verklaarde incident op zich, met name de verklaringen dat zij op de grond werd geduwd/geslagen en dat haar kledij gescheurd werd, nergens in de bestreden beslissingen afgedaan wordt als een blote bewering waaraan op zich geen geloof kan worden gehecht, zodat het argument van verzoekende partijen feitelijke grondslag mist.

2.2.3.1. Verzoekende partijen wensen verder te benadrukken dat zij niet op de hulp van de politie konden rekenen, omdat die onterecht stelde dat de daders leden van de Macedonische gendarmerie waren, wat zij waarschijnlijk deed om de Servische gendarmes niet in de problemen te brengen.

2.2.3.2. De Raad merkt op dat zulk argument niet dienstig kan worden aangevoerd, nu in de bestreden beslissingen omstandig wordt gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van verzoekende partijen dat zij effectief een klacht hebben neergelegd bij de politie, wat in het verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten, waardoor de Raad deze motivering als onbetwist en vaststaand beschouwt. Indien verzoekende partijen niet aannemelijk hebben kunnen maken dat zij de politie wel degelijk op de hoogte hebben gesteld van hun problemen, kunnen zij evenmin aanvoeren dat de politie niet bereidwillig was om hen bescherming te bieden.

2.2.4. Uit de bestreden beslissingen, waarvan verzoekende partijen niet de minste moeite doen ook maar één concrete motivering te weerleggen, blijkt duidelijk dat in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing, zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, voorhanden is.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT